

ffjelne bestemt imellem Rigsdagens og Rigsrettens Myndighed. Rigsdagens Myndighed er at faae de Penge tilbage i sin Kasse, der ere udgivne uden dens Samtykke, Rigsrettens at dømme om Handlingens Straffskyld og Graden af denne. Dersom jeg blot kan faae denne Hovedtanke indrømmet og gennemført, skal jeg gjerne gaae ind paa hvilkefomhelst Indrømmelser i alle andre Henseender; jeg skal med største Fornøielse nedsatte eller forhøje Straffeansvaret, nedsatte det til saa lille et Minimum, det skal være, og gaae saa høit, man vil, det er alt sammen ligegyldige Ting. Hovedsagen er for mig at trække en fast og bestemt Grændse mellem Rigsrettens og Rigsdagens Myndighed, det er det egentlige Hovedpunkt; det er denne vor Befæstning, som er bleven indtagen ved Rigsrettens Dom; denne Befæstning er bleven revet os ned, og den vilde vi søge at opføre igjen.

De øvrige Bestemmelser, der handle om Ministerens Forhold, forsaavidt Overstridelsen er skeet uden hans Samtykke, have egentlig ikke nogen saadan videre Betydning, at jeg troer, at der her er videre Anledning til at omtale dem, og jeg skal derfor slutte med at anbefale dette Lovforslag til Thingets velvillige Understøttelse. Efter min Mening er det nødvendigt, at vi høre os med Rolighed og uden Klage under den formelle Afgjørelse af den Retstvist, vi have havt med det foregaaende Ministerium; men at vi tillige søge at værne om vore grundlovmæssige Rettigheder, i hvilken Henseende vi maae haabe, at Regjeringen vil staae os bi, for at vi kunne faae de Udælgelsesspor udflettede, som ere blevene ladte tilbage ved den foregaaende Regjering's Virksomhed.

Indenrigsministeren: Jeg kan finde det ganske naturligt, at det ærede Medlem benytter den Leilighed, som Fremlæggelsen og Indbringelsen af et saadant Forslag som det foreliggende giver, til at udtale sig over de Spørgsmaal, som paa saa mange Maader have fremkaldt Overveielser i Landet. Det er ganske naturligt, at han fortrinsviis benytter sin Stilling i Rigsdagen til der at udtale, hvad der ligger ham paa Sinde, men jeg kan ikke erkjende, at der er en naturlig Sammen-

hæng imellem det, der er skeet, selv efter den ærede Rigsdagsmands egen Opfattelse, og dette Lovforslags Indbringelse paa dette Sted. Der kan selvfølgelig ikke i Almindelighed af Regjeringen indvendes et Ord imod et Forsøg fra Rigsdagens Side paa at give Hjælp eller Bistand til Ansvarlighedslovens Gennemførelse; dette er, som sagt, en Selvsølge, og det er heller ikke fra denne Side, at jeg kan have Noget at bemærke. Det er jo vitterligt, at Grundloven hjemler Ansvarlighed, og at Spørgsmaalet om en Ansvarlighedslov var antydet i Grundloven af 1849, men det er ogsaa vitterligt, at Ansvarlighedsloves Affattelse hører til de vanskelige Ting, og hvis man ikke vidste det, og hvis man ikke kunde sige sig det ved egen Erfartanke, saa vilde Erfaringen tilstrækkelig have overbevist Enhver, der har seet, hvor vanskeligt det har været at enes om saadanne Love. Det er derfor som sagt ikke mod et Forsøg i denne Retning, at der fra Regjeringens Side i og for sig kan gjøres den mindste Indvending; kun maa jeg tillade mig at bemærke, at Spørgsmaalet ikke har været bragt saaledes paa Dagsordenen, at det har været Gjenstand for nogen Overveielse i Detail. Jeg bemærker dette for at minde om, at Regjeringen ikke har havt nogen Opfordring til at være beredt paa denne Sags Behandling i nærværende Sammenkomst. — Jeg vender derefter tilbage til, hvad jeg før antydede, at jeg nemlig ikke kan erkjende, at der er en naturlig Sammenhæng mellem hvad der er skeet i Rigsretsagen, selv efter det ærede Medlems Opfattelse, og nærværende Lovforslags Indbringelse her i Thinget. Loven angiver sig selv som en Leilighedslov; men jeg troer ikke, at den rammer det, som der, efter hvad der har fundet Sted, netop skulde rammes; thi hvis der i denne Henseende behøves en ny Lovgivning, saa troer jeg, at det vil være gjennem Monarchiets Lovgivningsmagt, at denne Trang skulde fyldestgøres og ikke her (Saa!). Naturligviis kan der ikke være Spørgsmaal om, at der igjennem Monarchiets Lovgivningsmagt skulde gives en Ansvarlighedslov, der skulde gjælde for Kongeriget, som Kongerige betragtes; det er en Selvsølge, men vel derimod for Kongeriget som en Deel af No-